

1

Jimmy deed de deur van Rachels slaapkamer zo zachtjes mogelijk open en tuurde naar binnen. Daar lag de vriendin van zijn vader, half onder het tweepersoonsdekbed, alleen in het tweepersoonsbed. In het halfduister van de nieuwe dag lag haar dikke zwarte haar verward op de lichtgele kussenslopen; het deed Jimmy denken aan de strengen zeewier die 's winters bij storm het strand op spoelden.

Rachel had de kamer een halfjaar geleden opnieuw behangen. Oma's oude rozenbehang was haar te zoet geweest. Net alsof je in een doos chocolaatjes sliep, had ze geklaagd. Dus nu waren de muren neutraal roomkleurig en waren oma's poppen met de hoepelrokken van de kaptafel verhuisd naar een kartonnen doos achter in de witte multiplex kast.

Het stemde Jimmy verdrietig dat het verleden van zijn oma zo achteloos opzijgeschoven was, maar tegelijkertijd was hij blij dat Rachel de kamer ingericht had zoals zij het mooi vond. Dit was nu net zo goed haar huis als het zijne en hij wist dat zijn oma nooit meer terugkwam.

Kalm, dacht Jimmy, zo voelde de kamer nu aan. Er hing een frisse, zoete geur, een combinatie van schone was en aromatherapiekaarsen, die in de rest van het huis ver te zoeken was. Jimmy's eigen kamer, van boven tot onder met posters beplakt, rook naar deodorant en sigaretten. De kamer van zijn halfbroertje Kieran, een warboel van speelgoed en kleren, rook naar luierszakken, hoestdrank en melk. Beide hadden iets druks over zich, waardoor het, behalve als je sliep, bijna onmogelijk was je er te ontspannen. Maar deze kamer, neutraal als de wachtkamer van een arts, straalde niets anders uit dan rust.

En rust was wat Jimmy op het moment hard nodig had. Daarom bleef hij in de deuropening staan, in de vage hoop dat de geest van de kamer op een of andere manier in hem door zou sijpelen en de octopus van zenuwen zou ontwarren die al vanaf

het moment dat hij wakker werd in hem aan het krioelen was.

De oorzaak van zijn zenuwen was simpel. Jimmy was verliefd. Jimmy was verliefd op Verity Driver. Jimmy was verliefd op Verity Driver, hoewel Verity Driver nauwelijks wist wie Jimmy was, maar dat kon Jimmy niet schelen. Jimmy was verliefd op Verity Driver, hoewel Verity Driver nauwelijks wist wie Jimmy was, maar dat kon Jimmy niet schelen, want Jimmy ging zijn slag slaan.

En hij ging het vandaag nog doen ook. Echt waar.

Alleen was hij op hetzelfde moment alweer bang dat hij het niet zou doen. Want soms dácht Jimmy alleen maar dat hij verliefd was op Verity Driver. Soms dacht Jimmy alleen maar dat hij verliefd was op Verity Driver omdat hij *op iemand verliefd wilde zijn*. Soms dacht Jimmy dat als hij *alleen maar dacht* dat hij verliefd was op Verity Driver, hij beter niets tegen haar kon zeggen tot hij het zeker wist.

Het was een ingewikkelde toestand, daarvan was hij zich bewust.

Alleen werd het soms nog veel ingewikkelder. Soms vroeg Jimmy zich af of hij eigenlijk wel wist wat liefde was. Hij bedoelde niet de liefde die hij voor Kieran voelde, of de liefde die hij voor Rachel voelde, of zelfs de liefde die hij soms – zelden – voor zijn vader voelde. Daar wist hij alles van. Die liefde was er gewoon, op de achtergrond, als de stenen in een muur. Dat was niet iets waar Jimmy vaak over nadacht. Het was niet iets wat kon vliegen als een vogel of vallen als een steen. Het was geen gevoel dat eindeloos op de proef gesteld kon worden zonder dat het echt veranderde. Het was, met andere woorden, niet het soort gevoel dat Jimmy overspoelde wanneer hij aan Verity Driver dacht – het soort gevoel dat hij nooit eerder gehad had, dat hem in verwarring bracht en tegelijk dolgelukkig en doodsbang maakte.

Was dat liefde? Jimmy had geen flauw benul, maar hij stond op het punt het te ontdekken. Was het echt? Ook daar zou hij snel achterkomen. En áls het echt was, kon het Verity dan iets schelen? Nou, daar draaide het voor Jimmy vandaag allemaal om: zekerheid. Vanavond zou het allemaal duidelijk zijn.

Maar zover was het nog niet. Voorlopig zou hij gewoon doen

wat hij altijd deed. Hij zou zich gedragen alsof er niets bijzonders aan de hand was. Hij zou Verity Driver en elke gedachte aan de liefde naar zijn achterhoofd verbannen. Hij wilde het nieuw houden voor als het er echt op aankwam.

Jimmy liep door de kamer en zette de dampende mok op Rachels nachtkastje. Slappe witte oploskoffie klotste over de rand van de mok en liep langs de zijkant. Hij zag hoe de koffie zich over het geborduurd kleedje verspreidde, als een moddervlek in de sneeuw. En hoewel het bij hem opkwam dat dit misschien een slecht teken was, verwierp hij de gedachte meteen weer.

Op de vensterbank sloeg het boogje van rode lampjes op de babyfoon uit, ten teken dat baby Kieran in de kamer ernaast in zijn slaap begon te hoesten.

Rachel reageerde met een diepe zucht. Op haar voorhoofd verscheen een frons die er de rest van de dag zou blijven zitten. Haar mammafrons, noemde ze die als ze zichzelf op foto's zag, en ze zwoer dat hij er vóór ze ontdekte dat ze Kieran verwachtte niet geweest was. 'Alles goed, lieverd?' vroeg ze toen ze Jimmy zag staan. Ze draaide zich op haar zij, zodat het dekbed om haar heen opbolde. Ze had een zangerig Welsh accent, hoewel ze al in geen tien jaar meer in haar oude woonplaats Fishguard geweest was. Jimmy had altijd gevonden dat Kieran een geluksvogel was, met een moeder zoals zij, die hem elke avond in slaap zong. Jimmy's moeder was er niet geweest om hem in slaap te zingen. Dat was de taak van zijn oma geweest; zij had hem grootgebracht omdat zijn vader al Jimmy's hele leven de hort op was.

'Ik heb koffie voor je,' zei Jimmy. Hij knikte naar de mok en zag dat de turquoise cijfers op de prehistorische Sony-klokradio 8.05 aangaven.

Rachel wreef de slaap uit haar diepbruine ogen en bekeek hem van top tot teen. Ze trok de mouwen van haar witte katoenen pyjama over haar ontblote bovenarmen. 'Heb je een feestje?' vroeg ze. 'Dat t-shirt,' verduidelijkte ze toen hij haar niet-begrijpend aankeek.

Jimmy keek naar het oude Iggy Popshirt dat hij van zijn vader geleend had. ('Gaaf familiestuk,' had zijn vriendin Tara destijds gegromd. 'Het enige popsouvenir dat mijn ouders hebben is een

foto van Michael Jackson met een of andere chimpansee.’) ‘Wat is daarmee?’ vroeg Jimmy.

Rachel glimlachte. ‘Je hebt het zo goed gestreken, dat het lijkt of die arme ouwe Iggy een facelift gehad heeft.’ Haar blik gleed een stukje naar beneden en bleef rusten op Jimmy’s gloednieuwe, blauw-zwarte camouflagebroek. ‘En je hebt ook al een nieuwe broek?’ vervolgde ze.

Dat was een strikvraag. Jimmy kocht bijna nooit nieuwe kleren. Het beetje geld dat hij uitgaf ging op aan sociale verplichtingen, zoals bezoeken aan de Sapphire met Tara & Co, of bel- en sms-tegoed. Wat hij overhield, ging meteen op zijn spaarrekening, veilig voor later. Zo had zijn oma hem opgevoed – ze had hem vooral verantwoordelijkheid bij willen brengen – en Rachel wist dat.

‘Niet zo heel erg nieuw,’ antwoordde Jimmy vaag. Hij besloot maar niet te vertellen dat hij hem voor weinig geld van Tara gekocht had nadat zij gisteren bij Denny Shapland op Tudor Square de verkeerde maat gestolen had.

‘En, hoe heet ze?’ vroeg Rachel, terwijl ze haar koffie pakte.

‘Hè?’

‘Dat meisje op wie je indruk wilt maken.’

Rachels rake woorden verrasten Jimmy, en voor hij er erg in had tintelde er een blos op zijn wangen.

‘Ik moet ervandoor,’ zei hij verontschuldigd. Hij dook naar voren en gaf haar een zoen op haar voorhoofd, waarbij hij een vleugje van de zoete parfum opving die hij vorige week dinsdag voor haar zesendertigste verjaardag gekocht had.

Buiten op de overloop kwam er een herinnering bij hem boven aan zijn vader, die een jaar eerder opeens bruinverbrand, kortgeknipt en stralend op de stoep had gestaan. Hij had een halflege fles tequila in de ene arm en een acht maanden zwangere Rachel in de andere. ‘Dit is de nieuwe liefde van mijn leven, knul,’ had hij verklaard, en zijn blauwe ogen glinsterden. ‘Wen maar aan haar, want ze blijft wel een tijdje.’

Jimmy wou dat zijn vader beter voor haar zorgde. Een paar maanden na de geboorte van Kieran was zijn ouwe heer ervandoor gegaan, naar Portugal, waar hij in de horeca en in de bouw

werk kon krijgen. Hij had beloofd Rachel en Kieran zo snel mogelijk over te laten komen, maar afgezien van een weekendje Lisabon was daar nog niets van terechtgekomen.

In de gang stond hij stil om in de manshoge spiegel naar zichzelf te kijken. De gestolen camouflagebroek hing wijd om zijn smalle heupen en was veel te lang voor hem, zodat aan zijn voeten niet meer dan halve Nike-logo's te zien waren.

Hij speelde even met het idee om zichzelf breder te maken met de grijze wollen trui die hij altijd aanhad als hij met Arnie op zijn boot ging vissen, maar zag er toch van af. Als hij die trui aantrok, moest hij het zwarte leren retrojack dat Ryans zus hem na de begrafenis gegeven had, thuislaten.

Hij bewoog zijn schouders in het zware zwarte kledingstuk, die hij als een tweede huid bijna elke dag aanhad. Anachronistisch, noemde Tara het. Hij viel ermee op als een aria op een hiphopplaat, vond ze, tussen al die anderen met hun Hilfiger-, Reebok- en Nike-spullen.

Maar Jimmy vond het juist prettig om er anders uit te zien, om de anderen te laten zien dat hij niet zo was zoals zij. Dat had hem ook altijd aangetrokken in Ryan: die had zich anders gekleed en ook anders gedacht.

Hij streek zijn donkere, onverzorgde haar uit zijn ogen en probeerde een lachje uit, maar hield er snel weer mee op. Het gaf hem iets angstigs, zoals bij die Jehova's getuigen die af en toe voor de deur stonden. En hij kon heel goed zonder dat soort negativiteit, vooral vandaag.

Hij liet een hand over zijn kaak glijden. Geen slechte oogst voor een week, dacht hij. De stoppels – een pluizig puberbaardje, dat zag hij best – maakten hem toch een beetje ouder en wijzer, alsof hij net iets meer geleefd had dan eigenlijk het geval was. Misschien moest hij het nog een paar weken volhouden, overwoog hij, en een minisikje laten groeien, of zelfs voor het ultieme Che Guevara-effect gaan.

Jimmy's gezicht vertrok van verdriet bij de herinnering aan Ryan en de gigantische rood-zwarte poster van de zoon van Cuba die hij begin vorig jaar in het Krot opgehangen had. Ryan was stoned en had zes of zeven pogingen nodig om hem recht te krij-

gen, maar uiteindelijk was het gelukt. ‘Zo,’ zei hij toen hij zich weer op het oude matras liet vallen en het resultaat bekeek, ‘de heidense drie-eenheid.’

Met zijn zeventien jaar was Ryan een beetje te oud voor posters, maar posters waren er, op alle muren van het Krot. Zo noemden ze de leegstaande en dichtgetimmerde kapel hoog op de rotsen, waar ze al jaren in rondhingen. ‘Een bittere noodzaak,’ noemde Ryan die posters, ‘een onmisbare bondgenoot in de strijd tegen het vocht dat alles op alles zet om ons zondige onderkomen te koloniseren.’

Naast Che Guevara hing een van Ryans helden, de beruchte Welshe drugsmokkelaar Howard Marks. En onder hem hing het portret van een onschuldig lachende Britney, uit een of ander tienerblad gescheurd. Op haar voorhoofd had Ryan zorgvuldig een paar grove, schunnige tekeningetjes gemaakt.

‘Er is niemand om achteraan te lopen, Jimmo,’ verklaarde Ryan met een zucht, starend naar Che, ‘want er is niets om voor te vechten – uiteindelijk niet.’ Hij draaide zich om naar Jimmy, die onderuitgezakt in de kapotte, kastanjebruine leren leunstoel hing die ze van het groot vuil gered hadden. ‘De meest charismatische revolutionair van zijn tijd en moet je zien waar hij terechtgekomen is,’ besloot Ryan, ‘tussen een bajesklant uit Wales en een Amerikaanse popprinses.’

Toen knipoogde Ryan naar Jimmy, zoals hij altijd naar mensen knipoogde. Ryan deed altijd alsof hij slimmer was dan de mensen met wie hij omging. Zijn bijna zwarte ogen, die hij nooit voor iemand neersloeg, wekten altijd de indruk dat hij dwars door je heen keek. Mensen die tweemaal zo oud waren als hij – leraren, winkeliers, noem maar op – legde hij het zwijgen op zonder zijn mond open te doen.

Jimmy had zo tegen Ryan opgekeken dat hij zich aangewend had om nooit aan zijn uitspraken te twijfelen. Het zelfvertrouwen van zijn vriend was als een vuur waaraan Jimmy zich warmde, en het laatste wat hij wilde was dat vuur in twijfel smoren. En dus knikte hij die keer, net als altijd, lachend met zijn hoofd.

Dit tot volle tevredenheid van Ryan, die vervolgens een joint draaide. In die tijd was hij aan het eind van zijn Jim Morrisonpe-

riode. Zijn haar, van nature net zo donker als dat van Jimmy, maar dun en steil, hing tot op de schouders van het jack dat Jimmy nu aanhad. Jimmy glimlachte toen hem te binnen schoot dat Ryan twee weken later zijn haar afknipte en met de tondeuse ste-keltjes van zijn haar maakte en de grote ronde oorbel inruilde voor een piercing in zijn onderlip.

Jezelf steeds opnieuw uitvinden, daar draaide het leven voor Ryan om; in de korte tijd die je had op zo veel mogelijk verschillende manieren je leven leiden. Daarom was Jimmy zo dol op hem geweest, omdat hij hem leerde dat je niet je hele leven passagier hoeft te zijn, hem liet zien dat je wanneer je maar wilde het stuur kon pakken en je eigen weg kon kiezen. Hoewel Ryan maar een jaar ouder geweest was, was hij toch een mentor voor hem geweest, belangrijker dan wie dan ook in zijn leven, en zeker belangrijker dan zijn vader.

Jimmy keerde zijn spiegelbeeld de rug toe en liep door de gang naar de keuken. Hij nam een laatste slok thee, spoelde de mok af onder de hete kraan en liet hem uitlekken op de roestvrijstalen afdruiplaat, naast de borden en het bestek van gisteravond en de altijd aanwezige rij plastic flessen en spenen en andere baby-spullen.

Iets trok zijn aandacht en hij keek uit het raam en zag een zee-meeuw op de wind zweven, nog geen twee meter bij hem van-daan. Maar hij had het beest nog niet gezien of het was alweer weg, plotseling opstijgend, niets anders achterlatend dan werve-lende wolken. Jimmy nam zijn fotografie heel serieus en wou dat hij zijn camera had gehad om het tafereel vast te leggen, maar nu was het te laat.

De versleten bruine vloerbedekking in de woonkamer was be-zaaid met de hardnekkige vlekken van een heel jaar van omgesto-ten flesjes en weggegooide kommetjes, allemaal dankzij baby Kie-ran en zijn steeds destructievere neigingen. Op weg naar zijn ka-mer moest Jimmy zich een weg banen door een mijnenveld van tweedehands Fisher Price-spielgoed en andere babyrommel.

Op de omgekeerde theekist naast Jimmy's bed stond een lava-lamp in de vorm van een ruimteraket, een gebarsten spiegel met reclame voor Jack Daniels erop en een ingelijste foto van Tara,

Ryan en Jimmy, genomen op de dag dat Ryan op de parkeerplaats van de Royal Inn een Alfa Romeo jatte en er à la Schumacher langs de kust helemaal mee naar Lyme Regis reed.

Een nihilist. Een slim joch, maar evengoed een hopeloos geval. Een galbak, een nietsnut, een rotte appel. Een knul die zo veel drugs gebruikte dat hij zichzelf kwijtgeraakt was. Zo dachten de mensen in Shoresby nu over Ryan. Een jonge man wiens leven op een drama uitgelopen was, tot zelfmoord gedreven door een leven waarvan hij niet los kon komen. Dat was de conclusie van de lijkschouwer geweest. Maar Jimmy wist wel beter. Ryan was zijn beste vriend geweest en Jimmy wist beter dan wie dan ook hoe het echt zat.

T-shirts en sokken puilden uit de rieten mand naast Jimmy's bed. Pringle-kokers, chocoladewikkels en geplette Tango- en colablikjes lagen over de vloer verspreid, samen met nummers van *NME*, *Uncut*, *The Face* en een verzameling schoolboeken en tweedehands, vooral Amerikaanse, vooral moderne paperbacks. Jimmy las en leerde graag, net zoals hij op school graag oplette. Maar dat waren dingen die hij alleen aan zijn beste vrienden durfde te bekennen, anders vonden ze hem nog een watje.

De planken aan de muur boven Jimmy's bed gaven de kamer iets ordelijks, volgestapeld als ze waren met Jimmy's geliefde filmtijdschriften, keurig op chronologische volgorde.

Ernaast stonden, al even netjes, de videodagboeken die Jimmy gemaakt had met de camcorder die hij mocht lenen van Clive van het jongerencentrum. Op de dozen zaten plakkertjes met de titels, sommige nogal dom, zoals *Life's a Beach* en *Stoned* en *Stoned 2: het avontuur gaat verder*, maar sommige ook heel serieus, zoals *Een wisselvallig seizoen* en *Vissersverdriet*. Die laatste – 'een korte film over het eind van een traditionele manier van leven' – had hij vorige maand samen met de aanmeldingsformulieren naar de filmacademie gestuurd. Hij was ambitieus. Hij wilde iets van zijn leven maken. Hij wilde hier over tien jaar terugkomen en al die mensen die hem nu al afgeschreven hadden, zien kijken en wijzen en fluisteren.

Met drie stappen liep hij de kamer door. Hij pakte zijn Marlboro's en de Zippo-aansteker die hij achter het gordijn op de

vensterbank gelegd had, uit het zicht van een afkeurende Rachel. Hij boog zich over het vierkante houten bureautje met zijn gammele schrijfmachine erop. De machine snorde geïrriteerd toen hij de laatste bladzijde van zijn *Macbeth*-essay eruit trok. Jimmy hield van dat geluid, want het betekende dat iets af was, en dat hij met iets nieuws kon beginnen.

Het was koud als in een vrieskist op de gietijzeren galerij van Jimmy's flat. Gisteravond had het zwaar gestormd en er stond nog steeds een stevige wind. Hij kwam aangerold vanuit de weidse, grijze zee in het oosten en suisde in Jimmy's oren, sloeg als iets tastbaars in zijn gezicht toen hij knielde om zijn gebutste ВМХ van de met roestplekjes bespikkelde reling los te maken. Hij haalde zijn baseballpet uit zijn zak en trok hem diep over zijn ogen.

Vanaf de negende verdieping van Carlton Court – een betonnen bakbeest uit de jaren zestig dat Jimmy met zijn zeventien jaar al bijna zijn hele leven als thuis beschouwde – kon hij de witblonde halvemaan van North Beach zien liggen, met daarachter de haven en het stadje Shoresby zelf.

Behalve de zeemeeuwen en de golven en een eenzame wandelaar op North Beach in de diepte bewoog er weinig in het stadje. De ramen van de pastelkleurige huizen, hotels en pensions waren grijs en onverlicht, alsof iemand vergeten was ze in te kleuren. Dat zou natuurlijk al snel veranderen, als de mensen eenmaal wakker werden. Maar nu wezen alleen de winkels in High Street – waar de gestreepte luifels boven de felverlichte deuren klapperden op de wind – erop dat het stadje bewoond was.

Jimmy nam zijn fiets mee de lift in en loodste hem door de met inferieur materiaal afgewerkte hal. En toen reed hij weg over de Croft, de weg die vijftien meter hoger de bocht van North Beach volgde en uiteindelijk bij High Street uitkwam.

Zo snel als hij kon trappen, met de wind in zijn gezicht, fietste hij langs de heen en weer zwaaiende hangende plantenmanden en de bordjes met KAMERS VRIJ van de pensions, langs de gesloten fastfoodtenten en de Mr Whippy Head-ijssalon, voor hij de verlaten parkeerplaats van Pay & Display overstak, waar hij afge-

lopen zomer bijna al zijn avonden doorgebracht had met skateboarden, totdat hij genoeg had van dat stomme gedoe en zijn board met Tristan geruild had voor een stapeltje cd's en de bronzen Zippo die nu in zijn zak zat.

Pas in High Street stapte hij af. Hij zette zijn fiets tegen een van de negentiende-eeuwse straatlantaarns, liep de kiosk van Wilson binnen en haalde het laatste nummer van *Total Film* uit het rek en een flesje cola-light uit de koelkast.

'Hoe is het met je oma?' informeerde Bob Wilson terwijl hij Jimmy's boodschappen afrekende. 'Ga je nog weleens bij haar langs?'

'Elke woensdag en vrijdag,' antwoordde Jimmy.

Bob knikte meelevend. Vijf jaar geleden had hij zijn vrouw Elaine aan kanker verloren, zoals Jimmy toen hij nog geen jaar oud was zijn moeder aan kanker verloren had.

'Wil je dit voor me aan haar geven?' vroeg Bob. Zonder te kijken pakte hij een doos chocolaatjes van de plank achter hem. Hij stopte hem in een bruine papieren zak en gaf hem aan Jimmy. 'Maar niet aan de zusters laten zien, hoor,' waarschuwde hij, 'anders krijg ik moeilijkheden.'

Jimmy kon het niet over zijn hart verkrijgen om meneer Wilson te vertellen dat zijn oma al te ver heen was om chocolaatjes te snoepen. 'Dank u wel,' zei hij, en hij stak de doos in zijn zwart-witte Adidas-sporttas.

Weer buiten fietste Jimmy nog een meter of twintig door, voor hij bij een groen bankje stopte, dat in een uitsparing van de zwarte reling over zee uitkeek. Hij zette zijn fiets tegen de houten latten aan en keek achter zich de straat in.

Daar, naast WHSmith, stond het Grand Hotel met zijn brede witte gevel. Hij slikte; al zijn gedachten over kalm blijven waren verdwenen. Verity Driver woonde in het Grand en kon elk moment naar buiten komen om naar school te gaan, waar ze om halftien dezelfde Engelse les zou hebben als hij, hetzelfde boek op dezelfde bladzij zou openslaan en zou praten over hetzelfde gedicht van W. B. Yeats – terwijl hij het in het weekend gelezen had, had hij zich voorgesteld dat zij het ook zat te lezen.

Jimmy en Verity zaten al vanaf hun vijfde op dezelfde school.